

Halvány, ám üde zöld diólevélen keresztül a napot nézte. Próbálta egyszerre mindkét szemét a levélkéhez igazítani. Langyos, zöldes borzongás szaladt szét gerince mentén. „Mosd el belőlem az összes tisztátalanságot” – szólt az ágán

18 Villányi G. András

DIÓLEVÉL

gyengéden megfogott levélkéhez, amelyen a fő erek hálózatán belül bontakozott ki halk és meglehetősen visszafogott finomsággal a formák lényegesen összetettebb, bonyolultabb bársony szerkezete. Ettől

felfénylett benne saját lényének üveggömbhöz, vagy medúzához hasonlatos, bámulatosan lenyűgöző képmása és nemcsak önnön keserű törekenysége, hanem a sérülékenysége is, ami kiolt bármit, önmagát sem kímélve. Egy nő szavára emlékezett, aki a szakítás szomorúságában ezt mondta: „ne sajnáljon soha semmit, de végképp tenmagát”. Ennek emléke kísértette gyakorta, különösen, amikor valamin elcsüggedt. Segített, hiszen már akkor, azonnal kérgesebbé vált a szíve. Ám ez a héj nem akadályozta kifelé bontakozó szánalmát a lények sokasága iránt. Ilyesmit érzett most is. Azt, hogy majdani halálával az univerzum szűnik meg végleg, hiszen ő egyenlő a mindenséggel, amelyet szüntelen befogad magába. És szeme előtt a magas szélben táncoló fenyőágakat arra kérte nyújtsanak át neki bölcs szépségük mértékletességéből. Ekként zuhantak egybe az ágak és az ereket a diólevélkén a szemével, amely teljesen átalakult a képlet finom rajzolatává. Szívének szövete eggyé vált az erek közötti halk puhasággal, a nap melegével telítetten. Érezte a rét és a dombok kósza illatát. A mélységben egy barokk áriát hallott. Mennyire sajnálom őket, hogy velem kell halniuk – gondolta.

Veled vagyok
e boldogra gyűrt pamlagon
bár máskor, máshol
ingatag.

*(Lehetek tényleg „itt”
igaz hogy „vagyok”?
bizonytalan a névmás
inganak a ragok.)*

Ölelj át, édes és súgj
ezer semmi hazugságot,
tépj ki a szellemvilágból!

Szíved dobbanjon mellemen
fülemben forrjon lélegzeted
nyelved fusson nyakamon
szomjas csókom borítsa öled
elvetem benne magom.

Hulljanak könnyeink is egybe
így hazudjuk ketten át
örök pillanatunk az éjszakát
mintha *lennénk* mégis
mintha volnánk álló végtelen:

csakugyan *itt*
én és te külön, de együtt:
köt a csomó: a Semmi szét nem old.

20 GRAFFITI A DELPHOI JÓSDA FALÁN

Minden isteneknek

„számítás volt minden
teremtgettel hisz
játékszered föld és ég
színházasi? komédiához bohócot
áriádhoz ölem metszed
léttelen arcod lettem
a hiány fájó torzójában”

csak a hang számít
ütné át a némaság páncéljait
VGA-alias C.Broschi Farinelli

BUBORÉKFÚVÁS

(Apámmal)

21

Ne fájlald ha azzá
mit szomjaztál
nem lehettél
az elfújt pillanatban
e buborékgömbben
a végtelen vigyorgón elfér.

nem futotta most
ám újrakezded egyszer
máshol és máskor
másmiként persze
sorsok álmofátylán
emlékeid idézd meg
súgd magadban
kiáltsd szerte
hogy a harang rab íve
magában kongva visszaverje:

„apa hagyd lenni
bár árva percre
ha ebbe' való semmi
alig fáj már: engeddd
buborékom kerekre fújni”.